

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENTĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiții

TELEFON No. 16/98

S U M A R

Tendințele noi în drept, de d-l Vespasian Erbiceanu;

JURISPRUDENTĂ :

- Curtea de casăție, s. I: *Const. Crăciun și V. Săulea cu Manolache Drilea ș. a., cu o Observație*;
 Idem, s. III: *S. D. Stoenescu cu Prefectura de Brăila*;
 Tribunalul jud. Covurlui, s. II: *G-tin Vardala cu G-l Sergiu Băicoianu și Ministerul de Război*;
 Tribunalul județului Putna, s. I: *Manolache Drilea și Maria I. Bohamut cu Crăciun și Vasile Săulea, cu o Observație de d-l D. Alexandresco*;
 Judecătoria Ocolului III Iași: *Osias Hefter cu Ion Gh. Ghica*;
 Tribunalul civil din Paris: *Consecințele neînerii unei promisiuni de căsătorie, cu o Observație de d-l D. Alexandresco*;
 Curtea de casăție din Franța: *Violarea regulilor privitoare la proba testimonială nu poate fi propusă pentru prima oară în Casație, cu o Observație*;
 Câteva cuvinte despre articolele 50, 52, 89 și 91 din legea judecătorilor de pace, de d-l Dem. D. Stoenescu;
 Din Nostimadele Poliției judiciare;

Tendințele noi în drept (*)

Nota dominantă, care caracterizează gândirea și viața contemporană, este tendința generală către transformare, semnalată în toate sferile de activitate omenească.

Doi factori principali găsim la baza acestei tendințe. Primul este sdruncinarea vechilor dogme morale, politice și sociale, pe cari se reazemă întocmirea civilizației noastre actuale. Al doilea este crearea unor noi condiții socialo-economice de trai, plămuirea unei noi orientări morale, de unei noi mentalități, datorite descoperirilor științelor și industriilor moderne, precum și experiențelor de viață acumulate în decursul vremurilor.

În domeniul dreptului, tendința aceasta reformistă s'a accentuat poate mai intensiv, mai statornic, de cât în alte sfere de activitate intelectuale. În timpul din urmă, s'a produs aci o mișcare generală în sensul de a se debarasa știința dreptului de rutina tradițională, de formulele juridice, pur abstracte, cari păreau a o rupe de

contactul direct cu viața reală și a-i stavila mer-sul ei normal înainte.

În doctrina dreptului civil, în special mișcarea arătată s'a manifestat prin o reacție puternică contra legalității strict formaliste, transmise din dreptul roman, prin tendința de democratizare și de socializare a problemelor dreptului, sau mai bine zis, prin îndepărtarea lor de individualismul intransigent al veacului al XIX și apropierea tot mai mult către ideile cooperative de solidaritate socială, către formele de viață colectivă și de colaborare reciprocă. Aceasta a determinat o nouă concepție a teoriilor despre persoane, despre bunuri și despre obligații, concepție corespunzătoare dezvoltării febrile a relațiilor economice, veșnic, în prefacere și ciocnire, precum și noilor condiții de trai din zilele noastre.

Să întrezăresc cu chipul acesta simptomele unei noi «politici a dreptului», care de sigur va aduce cu sine o nouă întocmire a mecanismului vieții civile. Aceasta să explice în parte prin împrejurarea că, în unele țări din apus, puterea de altă dată a burghezimei a slăbit, iar frânele Statului a început a trece pe mâinile radicalilor și socialiștilor (în special în Franța), adică pe mâinile unei păături sociale cu idealuri noi, și cu ramificațiuni mai întinse în masele adânci ale populației muncitoare.

Dacă în trecut legiuirea civilă s'a cristalizat pe baza formulei individualiste «droits de l'homme», — în viitor, ea va fi elaborată pe baza principiului «droits de la société», sau «droits de la collectivité».

În dreptul penal, mișcarea reformatoare de care e vorba a luat proporții cu mult mai largi și mai radicale. Sistemul tradițional clasic, pe baza căruia sunt întocmite legiuirile în vigoare, este zguduit din temelie. În locul lui ne apar două încercări de reconstituire a științei penale: una datorită școlii positivisto-antropologice, alta școlii sociologice. Cercetările întreprinse de aceste școli au luat deja o dezvoltare uriașă și le găsim sintetizate în două mari discipline: antropologia și sociologia criminală. Ele se deosebesc fundamental de sistemul

(*) Articolul de față este precuvintarea unei prea interesante lucrări, datorită penii iscusite a distinsului nostru colaborator, d-l V. Erbiceanu, care în curând va apare și va produce senzație în lumea juridică
 (N. R.)

penal clasic, atât din punctul de vedere al principiilor, cât și sub raportul metoadelor de investigare.

Astfel, s'a reușit a se sustrage știința penală de pe bazele spiritualiste, transcendente, pe cari se rezema până în prezent, și s'a îndrumat pe o cale pozitivă, cu un orizont foarte întins.

Destășurarea și clarificarea câtor-va din principalele momente ale acestui mare proces de transformare a doctrinei și a jurisprudenței dreptului civil și penal, precum și aprecierea critică a valorii lor din punctul de vedere juridic și sociologic, alcătuiesc obiectul noii noastre lucrări științifice, intitulată «*Tendențele noi în drept*», căreia am consacrat mulți ani de studiu și de muncă, și care va apărea zilele acestea de sub tipar, în stabilimentul tipografiei al d-lor Iliescu și Grosu din Iași.

Utilizând aproape tot ce s'a scris mai nou și mai de seamă în literatura juridică germană, italiană și franceză, în această direcție de o arzătoare actualitate, lucrarea noastră cuprinde în același timp numeroase excursii în doctrina și în jurisprudența românească, precum și aplicări a teoriilor noi la diferite spețe de fapt ivite în practica tribunalelor noastre.

Din acest punct de vedere, lucrarea noastră se prezintă nu numai ca o încercare de sinteză a tendințelor reformatoare manifestate de curând în domeniul dreptului, dar are și importanța ei practică, constituind o îndrumare către rezolvirea diverselor chestiuni noi juridice, chestiuni cari, cele mai adese ori, nu se potrivesc sub cadrul legiuirilor în vigoare, și nu mai au nimic comun cu așa zisa «intențiune a legiuitorului».

Data fiind sărăcia literaturii juridice la noi, precum și lipsa totală a unei lucrări de caracterul celei enunțate, nădăjduim că scrierea noastră va aduce reale servicii în special d-lor magistrați și avocați, precum și tuturor aceluia, cari simțesc nevoia de a eși din rutina și empirismul excesiv, de care e copleșită interpretarea obișnuită a codurilor noastre, de a-și îndrepta privirile lor spre noile orizonturi ce s'au întredeschis pentru știința dreptului, și de a sesiza spiritul general ce însuflețește atmosfera timpului.

Vespasian Erbiceanu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I
Audiența de la 25 Aprilie 1906

Președenția D-lui CH. PHEAREKYDE, Prim-Președinte
Const. Crăciun și V. Săulea cu Manolache Drilea ș. a.

Văduvă săracă. — Dreptul ce-i conferă art. 684 Cod. civ. — Drept de moștenire, iar nu de creanță în averea bărbatului. — (Art. 684 C. civ.).

Punerea în posesie a femeii sărace cu permisia justiției. — Art. 653 C. civ. — Stăpânirea de fapt a averii rămase în urma soțului. — Lipsa de decădere pentru femeii. — Decădere de drepturi. — Strictă interpretare.

1. Din dispozițiile art. 684 C. civ. rezultă neîndoios că dreptul văduvei în averea soțului ei defunct nu este un drept de creanță în averea bărbatului, ci un adevărat drept de moștenire, subordonat numai condiției ca femeia să fie săracă la deschiderea moștenirii, când iea naștere acest drept.

2. De și, conform art. 653 C. civ., femeia săracă nu intră în posesiunea dreptului său de moștenire de cât cu permisia justiției, totuși nu este mai puțin adevărat că dacă femeia rămâne de fapt în stăpânirea acestui drept și continuă a fi lăsată în posesiune de cei-alți moștenitori ai defunctului ei soț, dinsa nu are interes a se mai adresa justiției; și cum nici-o acțiune în justiție nu se face fără interes, nu se poate admite că într-o astfel de situație femeia ar fi decăzută din drepturile ei, întru cât decăderile de drepturi sunt de strictă interpretare și nu pot fi admise de cât în baza unui text formal și expres de lege, și întru cât nici un text de lege nu ridică femeii sărace dreptul recunoscut prin art. 684 C. civ., dacă, din diferite împrejurări, ea n'a reclamat dreptul ei în justiție.

Decisiunea 190/906. — Casată, în urma recursului făcut de Const. Crăciun și V. Săulea, sentința Tribunalului Putna cu No. 404/905, dată în proces cu Manolache Drilea ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Gr. Maniu și Aurel Comănescu în dezvoltarea motivelor de casare;
Pe d-l avocat P. Borș în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere, violarea legii și greșită interpretare a art. 684 Cod. civil».

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care tribunalul, în apel, admitând acțiunea în revendicare intentată de intimații de azi în recurs. Manolache Drilea și Maria I. Bahmut, cu autorizația soțului său I. Bahmut, în contra recurenților Constantin Crăciun și Vasile Săulea, i-a condamnat pe aceștia să delase în proprietatea și posesiunea celor d'întâi, pământul arătat în dispozitivul acelei sentințe;

Având în vedere că C. Crăciun și ginerile său Vasile Săulea, recurenții de azi, au opus ca mijloc de apărare la acțiunea în revendicare intentată în contra lor, că dânsii stăpânesc averea în litigiu, ca fiindu-le rămasă moștenire de la Maria Vasile Sava, surora recurentului C. Crăciun, care și dânsa a moștenit-o și a rămas în stăpânirea acelei averi, ca femeie săracă, de la decedatul ei soț Vasile Sava, care a murit în anul 1898 fără descendenți, astfel că reclamanții din acțiunea de față Manolache Drilea și Maria I. Bahmut, cari sunt nepoții de frate ai numitului defunct, nu au dreptul să reclame averea rămasă pe urma lui; că autoarei lor, Maria Vasile Sava, care în baza art. 684 C. c. a moștenit averea decedatului ei soț Vasile Sava, i s'a și recunoscut acest drept de moștenire de către Ioan Drilea, unul din succesorii lui Vasile Sava, cu care numita prin actul de

la 26 Ianuarie 1902 a făcut învoiala, dând o parte din pământ pentru stingerea acțiunii în revendicarea aceleiași averi ce intentase în contra ei;

Având în vedere că tribunalul, pe motiv că dreptul femeii sărace, recunoscut prin art. 684 C. c este un drept de creanță, pe care dânsa nu 'și-l'a exercitat în timpul vieții l'a pierdut și numai trece la moștenitorii ei, a respins mijlocul de apărare invocat de recurenți, și găsind că dânsii dețin pământul revendicat fără nici un drept, a recunoscut intimațiilor, în calitate de nepoți de frate ai defunctului Vasile Sava, dreptul la moștenirea acestuia, admitând astfel acțiunea în revendicare;

Considerând că din dispozițiunile art. 684 C. civ. rezultă neîndoios că dreptul văduvei în averea soțului ei defunct, este un adevărat drept de moștenire, subordonat numai condițiunei ca femeia să fie săracă la deschiderea succesiunei când iea naștere acest drept ce l'acordă legea prin acest articol;

Considerând că dacă este adevărat că, conform art. 653 C. civ. femeia săracă care, în baza art. 684 sus citat, are un drept de moștenire, nu intră în posesiunea acestui drept fără permisiunea justiției, nu este mai puțin adevărat însă, că dacă femeia rămâne de fapt în stăpânirea unui asemenea drept și continuă a fi lăsată în stăpânire de cei'alți moștenitori ai decedatului ei soț, dânsa nu are interes a se mai adresa justiției și cum nici o acțiune în justiție nu se face fără interes, nu se poate admite ca într'o astfel de situațiune femeia a decăzut din dreptul ei, decăderile de drepturi fiind de strictă interpretare și neputându-se admite de cât în baza unui text formal și expres de lege;

Considerând că nici un text de lege nu ridică femeii sărace dreptul recunoscut prin art. 684 dacă din diferite împrejurări nu 'și-a reclamat în justiție acest drept;

Considerând că mai cu seamă în specie se impune această soluțiune, de oare ce femeia Maria Vasile Sava, la moartea soțului ei, a rămas de fapt în stăpânirea averei rămășiță pe urma lui și a continuat a o stăpâni timp de mai mulți ani, cât a trăit, parte din moștenitorii, recunoscându-i chiar înaintea justiției dreptul ei;

Considerând că, în această stare de drept și de fapt, tribunalul prin sentința atacată nesocotind în totul—chiar și pentru partea recunoscută de unul din moștenitori—dreptul de moștenire al femeii Maria V. Sava, reprezentată în procesul de față prin fratele și moștenitorul ei Constantin Crăciun, și prin ginerile acestuia, Vasile Săulea, printr'o asemenea procedură a comis un adevărat exces de putere și a dat o greșită interpretare articolului 684 din codul civil;

Considerând că, astfel fiind, mijlocul de casare invocat se găsește întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Observație. — Curtea de casație persistă în vechia sa jurisprudență, care pune cu drept cuvânt în principiu că dreptul conferit văduvei sărace prin art. 684 din Codul civil, este un adevărat drept de moștenire, iar nu o creanță în averea bărbatului, după cum pe nedrept hotărise tribunalul de Putna prin sentința ce publicăm tot astăzi. Veți asupra acestei chestiuni, pe care putem să nu o mai considerăm ca controversată, Trib. Dolj, cu observ. Directorului nostru, D-l D. Alexandresco, publicată în *Curierul Judiciar* din 7 Mai 1906, No. 34, și numeroasele autorități citate acolo. Mai veți încă de același autor, *Dreptul civil român*, t. III, p. 470, *ad notam* și t. VIII, p. 463, nota 2. (N. R.)

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. III

Audiența de la 22 Martie 1906

Președenția D-lui G. G. ȘTEFĂNESCU, Președiate

S. D. Stoenescu cu Prefectura de Brăila

Recurs în casație.—Formalitatea alăturării pe lângă petiția de recurs a copieii hotărârii atacate. — Neîndeplinirea acestei formalități. — Nulitatea recursului, numai în cazul când hotărârea atacată trebuia comunicată.—Art. 44 și 46 din legea Curții de casație.

După art. 44 combinat cu art. 46 din legea organică a Curții de casație, formalitatea alăturării pe lângă petiția de recurs a copieii hotărârii atacate, nu a fost prescrisă sub pedeapsă de nulitate de legiuitor de cât, în cazul, când termenul de recurs începe a curge de la comunicarea hotărârii, iar nu când acest termen curge de la pronunțarea ei, căci în acest din urmă caz, recurentul nu poate fi responsabil de întârzierea ce judecătorul poate pune în redactarea hotărârii.

Decisiunea 92/906. — Respins incidentul de neadmisibilitatea recursului făcut de S. D. Stoenescu, contra decisiunei Curții de apel din Galați, s. II, cu No. 7/905, dată în proces cu Prefectura de Brăila.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Cihoschi din partea intimitei în desvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului;

Pe d-nii avocați P. Poni și B. Cernea în combateri

Deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului, întemeiat pe motivul că recurentul n'a alăturat pe lângă petiția de recurs și copia după deciziunea supusă recursului;

Considerând că, după art. 44 combinat cu art. 46 din legea organică a Curții de casație, formalitatea alăturării pe lângă petiția de recurs a copieii hotărârii judecătorești nu a fost prescrisă sub pedeapsă de nulitate de legiuitor de cât în cazul, când termenul de recurs începe a curge de la comunicarea hotărârii, iar nu când acest termen curge de la pronunțarea ei; căci în acest din urmă caz, recurentul nu poate fi responsabil de întârzierea ce judecătorul poate aduce în redactarea hotărârii;

Considerând că nulitățile sunt de drept strict și nu se pot întinde prin analogie de la un caz la altul;

Considerând că întru cât, în speță, deciziunea supusă recursului este din acelea cari nu se notifică părților, iar termenul de recurs contra acestei deciziuni începe a curge de la pronunțarea ei, incidentul ridicat și întemeiat pe faptul, că recurentul n'a alăturat pe lângă petiția de recurs copia deciziunei instanței de fond, urmează a se respinge ca nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența de la 3 Mai 1906

Președenția D-lui CORNELIU BOTEZ, Președinte

Constantin Vardala cu G-l Sergiu Băicoianu și Ministerul de Răsboi

Pedepse disciplinare.—Aplicarea lor în armată.—Dacă acel condamnat la asemenea pedeapsă, are acțiune în daune, înaintea instanțelor judecătorești ordinare, chiar în cazul când pedeapsa disciplinară ar fi ilegală și arbitrară.—(Art. 348 din regulamentul asupra serviciului interior al trupelor).

Pedepsele disciplinare ce se aplică în bază de legi și regulamente, atât în armată cât și aiurea, fie considerate ca acte administrative, fie că le-am denega acest caracter, nu pot forma temeinicia unei reclamațiuni în justiție din partea celui ce se crede pe nedrept pedepsit, pentru că, utilitatea aplicării unei pedepse într'un caz determinat, precum și legalitatea acelei pedepse, este lăsată, prin chiar legile și regulamentele care institue și reglementează acțiunea disciplinară, la singura și exclusivă apreciere a celui ce a fost investit cu dreptul de a o exercita, și a șefilor săi erarhici.

Prin urmare, aplicarea unei pedepse disciplinare în armată, fie chiar ilegală și arbitrară, nu poate da naștere unei acțiuni în daune înaintea instanțelor ordinare, din partea celui condamnat la asemenea pedeapsă.

S'a ascultat d-nii avocați N. Titulescu și D. Alexandresco, din partea generalului Băicoianu, d-nii avocați Doiciu și N. Titulescu, din partea Statului, și d-nii avocați Fortunescu și Victor Macri din partea sub-loc. Vardala;

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea făcută de Constantin Vardala prin cererile înregistrate la No. 13246/905 și 1814/906, contra generalului Sergiu Băicoianu și a Ministerului de Răsboi, spre a se vedea obligați, cel d'întâi în calitate de prepus iar cel de al doilea în calitate de comitent, să-i plătească suma de lei 150000, daune suferite prin faptul că reclamantul fiind dat judecăței, pentru insubordonanță și achitat, generalul Băicoianu, în calitate de comandant al corpului de armată i-a dat totuși în mod ilegal și arbitrar, pentru acelaș fapt, o pedeapsă disciplinară de 30 zile închisoare, care, adăugate la alte pedepse suferite în cursul aceluiași an, a avut de urmare trimiterea lui înaintea consiliului de reformă și reformarea pe motiv, că a suferit mai mult de 90 zile închisoare în decurs de un an;

Având în vedere concluziunile părților;

Având în vedere că de către reprezentanții părților se invoacă un fine de neprimire, tras din împrejurarea că faptul din care, după creștința reclamantului, isvorăsc daunele ce reclamă este un act administrativ, care, în baza principului separațiunii puterilor în Stat, nu poate fi cenzurat de instanțele ordinare; că, dacă reclamantul are a se plânga în contra pedepsei suferite nu poate să o facă de cât pe cale erarhică către șefii superiori;

Că, prin urmare, chestiunea pusă în discuțiune și care urmează a fi examinată și rezolvită în prealabil este de a se statua, dacă în principiu aplicarea unei pedepse disciplinare, fie chiar ilegală și arbitrară, poate da naștere unei acțiuni în daune înaintea instanțelor ordinare;

Considerând că pedepsele disciplinare ce se aplică, în bază de legi și regulamente, atât în armată, cât și aiurea, fie considerate ca acte administrative, cum susțin părțile, fie că le-am denega acest caracter, nu pot forma temeiul unei reclamațiuni în justiție din partea celui ce se crede nedrept pedepsit, pentru că utilitatea aplicării unei pedepse într'un caz determinat, precum și legalitatea acelei pedepse, este lăsată prin chiar legile și regulamentele, care institue și reglementează acțiunea disciplinară, la singura și exclusivă apreciere a celui ce a fost investit cu dreptul de a o exercita și a șefilor săi erarhici;

Considerând, că, cu deosebire, textele cu privire la exercițiul acțiunii disciplinare în armată, sunt clare și precise în această privință. În adevăr, regulamentul asupra serviciului interior al trupelor, după ce indică comandantului ce a dreptul de a pedepsi, le dă sfaturi, asupra chipului în care se aplică pedepsele, punându-le în vedere ca să preîntâmpine, pe cât posibil greșelile și să pedepsească numai la cas de nevoie și atunci cu

dreptate și nepărtinire, însuflețit de nici un alt sentiment de cât acel al binelui serviciului: că, cu toate acestea, arătatul regulament, prevede că s'ar putea întâmpla să se aplice pedepse nedrepte sau prea severe și de aceea prin art. 348 dă drept, celui ce se crede nedreptățit să reclame pe cale erarhică, către șefii superiori care au putere de a micșora sau preschimba felul pedepselor și chiar să le ridice cu totul, dacă le cred prea aspre sau nedrepte și justificate;

Considerând că, de altmintelega, nici nu ar putea să fie altfel, pentru consacrară principiului, că militarii să pot constitui reclamații, înaintea instanțelor judiciare, în contra șefilor care i-au pedepsit disciplinar, pentru că s'au abătut de la îndatoririle militare, ar avea în mod fatal, de urmare, neeficacitatea acțiunii disciplinare, căci ea nu numai nu 'și ar mai atinge scopul dorit de legiuitor care, este menținerea disciplinei, adică, păstrarea regulilor subordinației, a ordinii și a credinței, în îndeplinirea îndatoririlor, dar din contră ar ajunge la-un scop cu totul opus: introducerea indisciplinei în armată. Or, nu trebuie pierdut din vedere, o singură clipă măcar, că tocmai disciplina este aceea care face tăria unei armate. Istoria ne dă pilde, că oștirile nedisciplinate nu au repurtat nici odată victorii, pe câmpul de luptă, ci au suferit numai înfrângerii;

Că, față cu motivele expuse, tribunalul găsește întemeiat finele de neprimire și, deci, cată să'l admită și să respingă acțiunea;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru de ședință, Tribunalul, respinge ca neadmisibilă acțiunea, etc

(ss) Corneliu Botez, Eugen Bonachi, C. I. Brătescu.

Grefier (s) C. Zoharia

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA, SECȚIA I

Audiența din 3 Octombrie 1905

Președinția D-lui ANT. ANASTASIAD, Judec. de ședință.

Manolache Drilea și Maria I. Bahamut cu Crăciun și Vasile Săulea;

Văduvă săracă.—Dreptul ce i se conferă prin art. 684 C. civ.—Drept de creanță în averea bărbatului.—(Art. 684 C. civ.).

Văduvă săracă.—Drept de moștenire.—Dovedirea sărăciei.—Punerea văduvei sărace în posesie de către justiție.—(Art. 653 C. civ.).

Dreptul ce art. 684 din codul civil conferă văduvei sărace nu este un drept de moștenire, ci un drept de creanță, ca continuare a creanței alimentare ce ea avea în timpul vieții bărbatului.

Admițându-se că acest drept ar fi un drept de moștenire, sărăcia văduvei trebuie să fie dovedită, și văduva trebuie să se adreseze la justiție spre a fi pusă în posesiune, conform art. 653 din codul civil.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Manolache Drilea și Maria I. Bahamut, cu autorizația soțului său I. Bahamut, contra cărței de judecată a județului Odobesti No. 443,904 dată în cauză cu Crăciun și Vasile Săulea pentru revandicare;

Având în vedere că din declarațiunile făcute de părți la prima instanță se stabilește în fapt următoarele:

Defunctul Vasile Sava murind, lasă pe urma sa mai mulți moștenitori: un frate Ion Sava, care cesionează drepturile sale nepotului său Ion Drilea, reclamantului de astăzi și Ion Drilea precum și soția sa în viață, Maria Vasile Sava. La moartea lui, averea rămâne în stăpâ-

nirea soției sale Maria V. Sava, iar prin actul de învoială al cărei copie este la dosar, ea cedează o parte din avere pentru stingerea unui proces lui Ion Drilea. Murind Maria V. Sava fără alți moștenitori, o moșteneste păratul Constantin Crăciun, fratele ei, care stăpânește averea ce se reclamă atât personal cât și prin ginerele său Vasile Săulea;

Considerând că dreptul femeii fără avere (art. 684 C. civ.) de a veni la moștenirea soțului său, fie în plină proprietate fie în uzufruct, nu este un drept real de moștenire, ci un drept de creanță, ca continuare a obligației⁽¹⁾ alimentare ce ea avea în timpul vieții bărbatului;

Considerând că Maria V. Sava ca să aibă drept la succesiunea soțului ei Vasile Sava trebuia să fie săracă (art. 684 C. c.); că sărăcia ei trebuia să fie dovedită și apoi trebuia să se adreseze justiției pentru a o pune în posesiune (art. 653 C. civ.);

Considerând că intimații, părați de la prima instanță, au recunoscut că stăpânesc averea ce se revandică și că averea este rămasă pe urma def. V. Sava; de asemenea ei recunosc filiațiunea apelanților, reclamanții la prima instanță, așa cum se prevede mai sus;

Considerând că intimatul Constantin Crăciun nu poate opune apelanților (reclamanților) drepturile surorii sale Maria V. Sava, autoarea lui, soția def. V. Sava, drepturi pe care dacă le-a avut în parte, o pătrime în plină proprietate (art. 684 C. c.) nu și le-a valorificat în viață fiind; așa că apelanții, nepoții lui V. Sava și moștenitorii lui, nu putea face acțiune în partaj, la averea unchiului lor; căci Const. Crăciun și autoarea lui Maria V. Sava n'a fost nici o dată moștenitoare, adică nu a continuat persoana defunctului; deci, nu putea face de cât acțiune în revendicare;

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite apelul, etc. (ss) A. Anastasiad; C. T. Boin.

Observație.—Soluția dată de tribunalul Putna, prin sentința ce publicăm astăzi, este greșită din toate punctele de vedere. Această sentință este rău redactată și considerentele ei se distrug unele prin altele.

În adevăr, tribunalul admite, pe de o parte, că dreptul ce art. 684 conferă văduvei sărace este un drept de creanță în averea bărbatului (părere care nu se mai susține astăzi de nimeni), iar pe de alta, că el este un drept de moștenire, în cât nu putem ști care este sistemul tribunalului în această privință.

Ce însemnează, în adevăr, considerentul care dă că dreptul femeii sărace de a veni la moștenirea soțului său nu este un drept real de moștenire, ci un drept de creanță? Sau acest drept este un drept de moștenire, și atunci nu este un drept de creanță; sau el este un drept de creanță, și atunci nu este un drept de moștenire. Și ce însemnează considerentul care, după ce a admis principiul fals că dreptul femeii sărace este un drept de creanță, admite că femeia trebuie să ceară punerea ei în posesie de la justiție, conform art. 653 C. civ.? Nu am avut dreptate să dicem că considerentele acestei sentințe se distrug unele prin altele? Este de regretat că, după 40 de ani de aplicare a codului civil, se mai găsesc încă judecatori cari nu știu să-și motiveze părerea lor.

Această stranie sentință, care nici nu merita a fi publicată, a fost cu drept cuvânt desființată prin decizia Curții supreme mai sus reprodusă. Se putea însă întâmpla ca să nu să facă recurs; și în asemenea caz, ea rămânea în picioare, bucurându-se de presumpția de adevăr a lucrului judecat. Câte erezii și câte nedreptăți sunt zilnic acoperite de această faimoasă presumpție!

D. Alexandresco

JUDECĂTORIA OCOLULUI III IAȘI

Audiența de la 1 Martie 1906

Osias Hefter cu Ioan Gh. Ghica

Cartea de judecată No. 381

Prescripțiune.— Prescripțiunea acțiunilor comerciale. Termenul de prescripțiune unor asemenea acțiuni, precum și actul de la care curge prescripțiunea.—(Art. 939, 941 și 947 C. comercial și art. 1891 C. civil).

In materie comercială, după art. 939 C. com. prescripțiunea «longissime temporis» este de 10 ani, și după art. 941 al. 2 C. comercial, acțiunile ce derivă din cambiul se prescriu prin trecere de cinci ani, iar în cât privește întreruperea prescripțiunii, ea se determină după dispozițiunile codului civil;—de unde rezultă că pentru durata prescripțiunii se aplică dispozițiunile codului comercial, și numai în privința întreruperii prescripțiunii au a se observa dispozițiunile codului civil.

Prin urmare, asupra prescripțiunii instanțelor începute în materie civilă, termenul fiind de 30 de ani, începând de la cel din urmă act de procedură, iar pe de altă parte, în materie comercială, prescripțiunea cea mai lungă fiind de 10 ani, urmează de aci că, ori ce acțiune comercială lăsată în nelucrare se prescrie prin 10 ani, de la cel din urmă act de procedură.

Judecata,

Asupra acțiunii comerciale prin care Osias Hefter tinde a vedea condamnat către el pe d-l Ioan G. Ghica a-î plăti suma de șase sute lei, plus procentele și cheltueli de judecată;

Având în vedere că reclamantul în sprijinul acestei acțiuni a prezentat polița emisă și subscrisă de părat în ordinul său pe suma reclamată cu data de 20 Aprilie st. vechiu 1891 și cu scadența în patru luni de la emitere și a conchis la admiterea acțiunii sale;

Având în vedere că păratul în apărarea sa a propus excepțiunea peremptorie de fond bazată pe prescripțiunea acțiunii de față pentru motivul că de la cel din urmă act de procedură și până la punerea din nou în curs de judecată a acțiunii prin scoaterea citațiunii pentru termenul de astăzi a trecut mai bine de 14 ani, iar acțiunile comerciale derivând din cambiul, se prescriu conform art. 941 cod. com. al. II prin cinci ani și a conchis la respingerea acțiunii de față;

Având în vedere că reclamantul a opus la această excepțiune, că acțiunea sa odată introdusă în instanță ea nu se prescrie de cât prin trecere de 30 ani;

Având în vedere că, în fapt, din dosarul No. 2192/891 se constată că la 21 Octombrie 1891, reclamantul prin cererea înregistrată la No. 7005 din acea zi, introduce la această judecatorie acțiune comercială în potriiva păratului, pe baza unei cambiul cu data de 20 Aprilie 1891

(1) Trebuia dis: a creanței alimentare.

și exigibilă la 20 August acel an când procedura de chemare nefiind completă, prin jurnalul din acea zi s'a amânat cercetarea procesului pentru alt termen; iar la 17 Februarie 1906, reclamantul, prin petiția înregistrată la No. 1760, cere punerea din nou în curs de judecată a acestei cauze, fixându-se termenul de azi;

Că deci din cele ce preced, rezultă clar că de la 29 Octombrie 1891 și până la 17 Februarie 1906, adică timp de 14 ani 3 luni și 18 zile, nu a mai intervenit în această afacere nici un act de procedură;

Considerând că așa stând faptele, urmează a se vedea dacă această nelucrare în justiție a reclamantului în acest interval de timp constituie în drept o prescripție a acțiunii sale;

Considerând că în materie comercială după art. 939 cod. com. prescripția *longissime temporis* este de 10 ani și după art. 941 al. II cod. com. acțiunile ce derivă din cambii se prescriu prin trecere de 5 ani; iar prin al. II de sub art. 938 cod. com. se prevede că: «întreruperea prescripțiunii se regulează după dispozițiunile codului civil»;

Considerând că pentru rezolvirea acestei afaceri cată a se lămurii două chestiuni: a) dacă cererile introductive de instanță și lăsate în nelucrare fără a fi perimate, în materie civilă se prescriu sau nu, și în caz afirmativ, care e timpul necesar pentru prescrierea lor și, b) dacă asemenea prescripțiune are loc în materie comercială și în ce interval de timp;

a) *In materie civilă:*

Considerând că prin art. 10 de la prigoniri din codicele Caragea se dispune formal: «că fie care prigonire, după ce se va porni odată la vre-o judecată, are soroc de alți 30 de ani de la începutul pornirei» prin care dispozițiune s'a înființat în mod expres principiile care cărmuiau prescripțiunea litis-pendentei din dreptul Roman, după care se începe o prescripțiune nouă a procesului lăsat în părăsire de la cel de pe urmă act de procedură (Cas. rom. s. I Dec. No. 63, 8 Febr. 1883);

Considerând că legiuitorul român adoptând în totul dispozițiunile din dreptul roman și codicele Caragea prin art. 1891 C. c. fixează timpul de 30 ani pentru prescrierea instanțelor începute și delăsate, în lipsă de cerere de perempțiune, care timp începe a curge de la cel din urmă act de procedură;

Că din cele ce preced rezultă clar că instanțele începute se prescriu, iar timpul necesar pentru această nouă prescripțiune e de 30 ani; și că întreruperea operată nu are în principiu efect decât asupra trecutului, neputând împiedeca efectele unei nouă prescripțiuni, care poate începe imediat, pentru rațiunea că, simpla punere în mișcare a dreptului prin mijloacele enumerate în art. 1865 al. 1, 2 și 3 cod. civ. însă neîncuviințată de judecatorie prin hotărâre de nerevocabilă autoritate art. 1868 C. c. nu operează noiațiunea datoriei, ci părțile se găsesc în starea de la început;

Că aceste fiind principiile care guvernează prescripția liberatorie și întreruperea ei în materie civilă.

b) *Quid Juris, în materie comercială?*

Considerând că din textul art. I cod. com. rezultă că dreptul comercial este o ramură a dreptului civil în sensul că toate chestiunile comerciale se vor rezolvi după regulile cuprinse în codicile comercial și numai când acel codice nu va cuprinde nici o dispoziție pentru deslegarea pricinii se va recurge la dreptul comun codicilor civil;

Considerând că legiuitorul comercial în cartea IV, titlul II art. 945—956 cod. com. edictează regulile privitoare la prescripțiunea acțiunilor comerciale, și numai asupra întreruperii prescripțiunii prin art. 946 al. II dispune a se urma după dispozițiunile codului civil;

Că, din cele ce preced rezultă că: în ce privește durata prescripțiunii, se vor aplica dispozițiunile codului comercial; iar în privința întreruperii prescripțiunii se vor observa dispozițiunile codului civil;

Că, regulile relative la întreruperea prescripțiunii

cuprinse în art. 1863—1865 C. c. sunt discutate în considerentele de sub punctul «a» al acestei hotărâri; așa că numai e necesar a le intercala aci; iar în ce privește durata prescripțiunii, conform principiului stabilit mai sus, urmează a se aplica regulile codului comercial din art. 945 și urm.;

Considerând că, asupra prescripțiunii instanțelor începute, în materie civilă, legiuitorul prin art. 1801 C. civil fixează termenul de 30 ani, începând de la cel din urmă act de procedură, așa că, procedând la fel în materie comercială; întru cât prescripția *longissime temporis*, prin art. 947 cod. com. este fixată la 10 ani, urmează de aci că, ori ce acțiune comercială lăsată în nelucrare se prescrie prin 10 ani, de la cel de urmă act de procedură;

Că în speță cel din urmă act de procedură fiind jurnalul din 29 Octombrie 1891, iar de la acea dată și până la 19 Februar 1906, când s'a pus din nou în curs de judecată această afacere, fiind trecuți mai mulți de 10 ani această acțiune este prescrisă;

Așa că excepțiunea peremptorie de fond, propusă de părât fiind fondată, urmează că acțiunea de față să fie respinsă ca prescrisă;

Pentru aceste motive, admite excepțiunea peremptorie de fond și respinge ca prescrisă acțiunea cambială, etc.

Judecător (s) I. Dimitrescu.

RESUMAT DE JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

Tribun. civil din Paris, S-a VI-a, 12 Ianuar 1905.

Căsătorie.—Logodnă.—Cumpărare de giuvaere.—Acțiunea giuvaergiuului numai contra logodnicului.—Ruperea logodnei.—Acțiunea în daune.—(Art. 998 C. civ.)

¹⁰ *De câte ori doi logodnici se duc la un giuvaergiu, spre a cumpăra bijuterii în vederea căsătoriei proiectate, giuvaergiuul vânzător nu are nici-o acțiune contra logodnicei, dacă nu se stabilește în fapt că s'a obligat personal în acest contract.*

²⁰ *În asemenea caz, logodnicul, singur responsabil de cumpărăturile făcute, nu are nici-o acțiune în garanție contra logodnicei, care usând de dreptul ei, n'a mai dat nici-o urmare proiectului de căsătorie.*

(Din *Pand. Périod.* 1905. 2. p. 1).

Observație.—Primul punct judecat de tribunal nu suferă nici-o îndoială. În adevăr, logodnica alesese, în specie, giuvaerele, însă numai logodnicul le cumpăraseră. Prin urmare, prețul lor nu putea să fie cerut de cât de la dinsul. (Cpr. *Pand. fr., Mariage*, I, 4852 și decisiile citate acolo).

În cât privește însă punctul al doilea judecat de tribunal, el nu este așa de absolut precum se afirmă prin sentința a cărui sumariu s'a reproduș mai sus. În adevăr, de și este de principiu că făgăduința de căsătorie nu mai are astăzi nici-o putere obligatorie, totuși este necontestat că neținerea unei asemenea făgăduințe, fără nici-o cauză bine-cuvântată, poate da loc la o acțiune în daune, în baza art. 998 C. civil, din partea viitorului soț, care a fost victima acestui delict, atât pentru prejudiciul material, cât și pentru acel mo-

ral suferit de dînsul, nici-odată însă pentru câștigul ce el ar fi fost obligat a realiza (*lucrum cessans*).

Prejudiciul material va consista în cheltuelile făcute în vederea căsătoriei de viitorul soț părăsit (art. 67, 68 C. Calmach, 1298 C. german). (Cpr. C. București, *Dreptul* din 1883, No. 13); iar prejudiciul moral, în atingerea onoarei și reputațiunii sale. Curtea noastră supremă a admis de curînd principiul daunelor morale în materie de delict și quasi-delict. Veđi *Curierul judiciar* din 1905, No. 17. Mai veđi încă asupra daunelor morale, trib. Bacău și Ilfov, *Dreptul* din 1898, No. 23 și din 1899, No. 50 (ambele sentințe cu observațiile noastre). Cpr. și Trib. Périgueux, *Curierul judiciar* din 1904, No. 2; Répert. Sirey, v^o *Mariage*, 79 urm.

Mai mult încă, prezenturile de nuntă (*munera sponsalitia*) sunt supuse restituirei, atunci când din o cauză sau alta, căsătoria proiectată nu are loc. (Veđi t. V a Coment. noastre, p. 363, *ad notam*, p. 387, nota 2 și t. VIII, p. 536, nota 2). „Desființarea logodnei atrage după sine, în principiu, restituirea prezenturilor schimbate“, dice art. 580 din codul cantonului Zurich de la 1887.

Acel care reclamă daune în virtutea unei făgăduinți de căsătorie este admis a usa de proba testimonială și de presumpții, chiar fără nici-un început de probă scrisă, de oare-ce obligația de a repara paguba cauzată nu rezultă în specie din inexecutarea convenției, fiind-că făgăduința de căsătorie nu valorează ca contract; ci din neșinerea acestei făgăduinți considerată ca delict sau quasi-delict. (Cpr. Trib. Paris, *Pand. Périod.* 1905. 2. 337). Veđi și alte autorități citate în t. I a Coment. noastre, p. 557, nota 1 (ed. a 2-a).

D. Alexandresco

Curtea de Casație din Franța, 4 Iulie 1905.

Casație. — Mijloc nou — Proba testimonială. — Mărturisire. — Indivisibilitate — Art. 1341 C. fr. (1191 C. român) — Art. 1356 C. fr. (1206 C. rom.).

Este inadmisibil ca mijloc nou înaintea Curței de casație și, prin consecința, urmează a fi respins mijlocul invocat pentru prima oară înaintea ei privitor la regulile probei testimoniale sau la principiul indivisibilității mărturisirii judiciare.

(Din Sirey, 1906. 1. p. 88).

Observație. — Asupra ambelor puncte judecate prin decizia a cărei sumariu s'a reproduș mai sus, Curtea de casație din Franța are o jurisprudență constantă. S'a decis, în adevăr, că nu se poate propune pentru prima oară înaintea Curței de casație mijlocul tras din împrejurarea

că judecătorii fondului ar fi admis un mijloc de probă neautorizat de lege. Cas. fr. Sirey, 1905. 1. 14.

Prin aplicarea acestor principii, s'a decis că nu se poate propune pentru prima oară înaintea Curței de casație mijlocul tras din inadmisibilitatea probei testimoniale. Cas. fr. Sirey, 1904. 1. 36. Cpr. Cas. fr. Sirey, 1905. 1. 316; *Pand. Périod.* 1905. 1. 193; *Pand. Périod.* 1901. 1. 64, 107 și 342, 343; D. P. 1901. 4. 76 și 176. Veđi și D. Alexandresco, t. VII, p. 269, text și nota 1; Crépon, *Pourvois en cassation*, II, 1346; *Pand. fr.*, v^o *Cassation civile*, 1206, etc. S'a decis de asemenea, că nu se poate propune pentru prima oară înaintea Curței de casație mijlocul tras din violarea principiului indivisibilității mărturisirii judiciare, dacă persoana care a făcut mărturisirea n'a propus acest mijloc înaintea judecătorilor de fond. Cas. fr. Sirey, 1903. 1. 79 și alte decizii mai vechi citate acolo în notă.

(N. R.)

Câte-va cuvinte despre articolele 50, 52, 89 și 91 din Legea judecătorilor de pace (Lipsa copistului grefier)

În legea judecătorilor de pace găsim articolul 50, care sună: «Fie-care judecător de ocol se compune dintr'un judecător, un ajutor și doi copişti, care vor îndeplini tot de o dată și funcțiunile de grefier și arhivar, după trebuințele serviciului». Iar articolul 52: «Ajutorul judecătorului de ocol îndeplinește toate funcțiunile judecătorului în caz de lipsă sau împiedicare a acestuia.

El poate fi delegat în cercetări la fața locului, îngrijește de regulata expediție a lucrărilor judecătorești și contrasemnează procesele-verbale de autentificare în caz de lipsă a copistului grefier».

Aceste două articole au dat loc la discuțiuni. Dacă lipsind copistul grefier, oare copistul arhivar nu poate contrasemna procesele-verbale de autentificare? O chestiune.

Am alăturat articolului 52, articolul 50 în care se arată, că la judecătorii sunt doi copişti și fie-care putând îndeplini când funcțiunea de grefier, când cea de arhivar avîndu-se în vedere *trebuințele serviciului*. Legiuitorul din 1896, când s'a ajuns cu discuția în Parlament la al. 2 al art. 52, pentru o mai deplină clarificare, dînd în atribuția ajutorului de judecător și contrasemnarea procesului-verbal de autentificare, trebuia să prevadă această numai în lipsa ambilor copişti. Și aceasta fiind arătat în lege n'ar mai fi dat loc la diferite neînțelegeri și interpretări curioase ale textului de lege.

Cuvintele «în caz de lipsă a copistului grefier» au fost punctul de nedumerire. Ce a voit legiuitorul să înțeleagă prin copist grefier? De sigur unul sau altul din copişti judecătorești care se ocupă cu lucrările de grefă; — prin urmare or unul or altul din cei doi copişti ai judecătorești, cari pot îndeplini or unul or altul, o funcțiune sau o alta, o

lucrare de grefă sau o lucrare de arhivă după nevoile judecătorei; neținându-se însă în seamă *persoana*, — căci la judecătoria unul este *numit* grefier și altul *arhivar*, unul fiind plătit de Stat și altul de județ — ci nevoia serviciului.

Oare de ce copistul arhivar ar fi incompetent a contrasemna procesele-verbale de autentificare, când în toate lucrările de cancelarie, nu se deosebete în atribuțiunile de cel-l'alt copist? N'ar fi rațională neadmiterea lui ca să contrasemneze acele procese-verbale.

Cu ocazia discuției în Senat a acestui articol răspusalul meu profesor universitar G. Mărzescu spunea: «Este ceva fenomenal ca acest ajutor de judecător de pace, care are să exercite toate atribuțiile judecătorului de pace, să mai joace și rolul de copist și în ce acte? În acte de autentificare». La care cuvinte d-l Al. Marghiloman a răspuns: «Să nu fim formalisti și de câte ori se ivește posibilitatea de a face ceva practic, să nu o înlăturăm din fetișism pentru formă». Și mai departe: «Ajutorul este adevăratul cap al cancelariei; el este însărcinat cu ținerea registrelor, cu supravegherea cancelariei. În asemenea situație pentru ce să ne lipsim de a înlesni țărănilor autentificarea de acte, când lipsește copistul (care în cazul acesta ia calitate de grefier)? (Corneliu Botez, Codicele de ședință al judecătorului de pace. Botoșani, 1902, p. 124). Aceste cuvinte se spuneau cu ocazia discuției legii judecătorilor de pace, la 1894, în legea în care nu se prevedea, la judecătoria, de cât *un singur* copist, când, atunci, pentru înlesnirea părților spre a nu se aștepta venirea sa și numirea copistului, ajutorul *trebuia* să contrasemneze procesele-verbale de autentificare, cu atât mai mult s'ar putea invoca azi când sunt doi copisti, cari mai rar ar putea lipsi *amândoi de o dată*. (Vezi un caz relatat de d-l I. Mănescu; *Curierul Judiciar*, 1904 No. 10, pag. 87). Acum când sunt doi copisti și când articolul 50 are dispoziții foarte clare, cred că ajutorul de judecător *va trebui* să contrasemneze procesele-verbale de autentificare *numai* când vor lipsi amândoi copistii și *numai* în acest caz «nu numai utilitatea legilor dar și umanitatea sunt de acord cu d-l I. Mănescu — cred că impune ajutorului de judecător, îndatorirea de a îndeplini funcțiunile de copist grefier, chiar cu riscul de a se umili».

Deci prin cuvântul *copist grefier* trebuie să se înțeleagă *unul sau altul* din cei doi copisti ai judecătorei, și numai în lipsa amândorora ajutorul de judecător va contrasemna.

* * *

Articolul 52 prevede atribuțiunile ajutorului de judecător, în trei aliniate; în nici unul nu intră următorul caz întâmplat la judecătoria ocolului Podgoria (Muscel), unde funcționam eu, în 1904, ca ajutor de judecător. Copistul arhivar mutat, copistul grefier în concediu de boală, cine putea intra în ședință ca grefier?

De și legea nu prevede acest caz, totuși spre a nu se amâna sutele de procese zilnice, care în mulțimea cazuri or erau în stare de judecată, am primit, ca eu, ajutor de judecător, să intru în ședință în calitate de copist grefier, contrasemnând cărțile de judecată și jurnalele nefiind însă con-

vins că semnătura mea va avea valoare juridică, pe lângă a judecătorului.

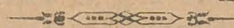
Acum, după o cugetare mai îndelungată, sunt convins că acele cărți de judecată contrasemnate de mine, ajutorul de judecător, în calitate de copist grefier, în lipsa ambilor copisti, puteau fi casate, de oare-ce art. 89 al. 3 al legii jud. de pace zice: «Dispositivul hotărârii va fi scris de judecător și *contrasemnat de copistul grefier* de o dată cu pronunțarea» și art. 91 în al. 3. «Ea (cartea de judecată) va fi redactată cel mai târziu în termen de 5 zile de la pronunțare, scrisă de judecător și *contrasemnată de copistul grefier* și va fi trecută în extract într'un registru special», articole, care de și nu prevăd nici o sancțiune pentru neobservarea acestor îndatoriri, totuși cred că art. 17 din regulamentul greșii Tribunalului, care prevede nulitatea actelor necontrasemnate de grefier, s'ar putea aplica și cărților de judecată.

Așa dar relativ la cazul de mai sus neputându-se aplica nici un text de lege, ajutorul de judecător nu ar putea contrasemna cărțile de judecată în locul copistului grefier.

Graiova, 1906

Dem. D. Stoescu

Advocat

DIN NOSTIMADELE POLIȚIEI JUDICIARE

Proces-Verbal

Astăzi 28 luna Martie anul 1906, ora 12 noaptea.

Noi C. M. sub comisar cl. 1 de poliție la circ. 4-a Hala Ghica, culoarea Roșu din București, în baza art. 16 și 152 din Procedura penală, constatând prin vederea noastră că în ziua de 28 luna Martie 906, orele 12 noaptea d-l Panait Constantin, de profesiune cârciumar, domiciliat în str. Halelor No. 29 din acea culoare, a comis contravențiune prin faptul că și-a permis a tolera în stabilimentul său de a cânta cu *mandolina, instrument grecesc*, pe d-nii Pandete Astras cu alte persoane, contravenind astfel ordonanței Prefecturii Poliției Capitalei No 21805 care oprește muzică în săptămâna patimilor.

Făcut în prezența contravenientului, care declară că nu a fost posibil a-i opri, fiind asupra chefului, semnând mai jos în fața martorilor asistenți.

p. Comisar (s) C. M.

Asistenți { (s) C. D. Constantin
str. Filaret 31
(s) Nicu Ion
str. Fraților 74

Contravenient (s) Panait Constantin
p. conformitate Iscod.

A apărut: **Cambia și acțiunea cambială**, Fascicula VII. (Comentariul titlului IX din Codul comercial), de d-l N. M. Pârvulescu și C. St. Radian, avocați, Ploiești, (pag. 209—232). Prețul 1.50. De vânzare împreună cu cele-l'alte fascicule la ziarul *Curierul Judiciar* Calea Rahovei 5, București.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata, abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matea investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.